

εἰκονοστάσι, σταμνοστάσι, χοροστάσι.

Γομαροστάλος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὼ δὲν εἶν' γ'μαρουστάς Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. γαιδουροκέλλι, γαιδουρόμαντρα, γαιδουρόσταβλος, γαιδουροστάσι, γουμαροστάβλος.

γομαροσυκιὰ ἡ, ἐνιαχ. γουμαρουσ'κιά Θεσσ. (Ἀγ. Τσαγκαρ. Σκήτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ συκιά.

Ποικιλία συκῆς ἡ ὁποία ἔχει μεγάλα ἀλλὰ ὄχι πολὺ νόστιμα σύκα ἐνθ' ἄν.

γομαρόσυκο τό, ἐνιαχ. γουμαρόσ'κον Θεσσ. (Ἀγ. Τσαγκαρ. Σκήτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ σῦκο.

Ὁ καρπὸς τῆς γομαροσυκιᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ γουμαρόσ'κα γένονται μυγάλα, ἀλλὰ ἄνοστα Θεσσ. (Τσαγκαρ.)

γομαροτόμαρο τό, Ἀθῆν. Ἡπ. Πειρ. κ.ά. γουμαρουτόμαρον Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ'μαρουτόμαρον Θεσσ. (Μαυρέλ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ τομάρι.

1) Τὸ δέριμα τοῦ ὄνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Ἀράχ.): Τὸ γομαροτόμαρο δὲ γίνεται γερὸ πετσί Ἡπ. β) Μεταφ., γαιδουριὰ (εἰς λ. γαιδουρέα). 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀγροῖκος, ἀναίσθητος Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. Συνών. γαιδουροπέτσι, γαιδουροπροβιά (εἰς λ. γαιδουροπροβεῖα), γαιδουροτόμαρο.

γομαροτριχιὰ ἡ, Ἡπ. (Αὐλότοπ. Μαργαρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ τριχιὰ.

Ἡ τριχιὰ μὲ τὴν ὅπ. προσδένεται πού ὁ ὄνος ἐνθ' ἄν.: Ἀγόρασε καμμιὰ δεκαριά ὀργινὲς σκοινὶ γιὰ γομαροτριχιὰ Ἡπ. (Μαργαρ.) Συνών. γαιδουροσχοῖνο, γαιδουροτριχιὰ.

γομαροτσάρουχο τό, ἐνιαχ. γουμαροτσάρ'χον Μακεδ. (Βογάτσ.) γουμαρουτσάρ'χον Θεσσ. (Μαυρέλ. Νερόμυλ. Φωτειν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ τσαρούχι.

Τὸ ἐκ δέρματος ὄνου κατεσκευασμένον τσαρούχι. Συνών. γαιδουροτσάρουχο.

γομαρότσοно τό, ἐνιαχ. γουμαρότσοно Ἡπ. (Μαργαρ.) γουμαρότσονον Ἡπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ. κ.ά.) γ'μαρότσουνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουμαρότσονους ὁ, Ἡπ. (Ἀρτοπ.) γομαρότσιοнос Ἡπ. (Ξηροβούν.) γομαρότσιοнос Ἡπ. (Θεσπρωτ.) γουμαρότσουνους Ἡπ. (Ἀγναντ. Πλάκ. (Πράμαντ.) γουμαροτσόνης Ἡπ. (Μαργαρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ τσόφι.

Τὸ πτηνὸν Στρουθίον τὸ ὀρεσίβιον (Passer montanus) τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae). Συνών. βουνοσπούργιτας, γαιδουροτόσονο.

γομαρότσουλο τό, ἐνιαχ. γουμαρότσουλون Ἡπ. (Πλατανούσ. Πράμαντ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ τσόφι.

1) Κάλυμμα τῆς ράχεως ὄνου ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἐξ ἐρίου αἰγῶν ὑφανθεὶς μικρὸς τάπης ἐνθ' ἄν. Συνών. γουμαρο-

σκούτι.

γομαροτύρι τό, ἐνιαχ. γ'μαροτύρ' Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ τυρί.

Τυρὸς παρεσκευασμένος ἐκ γάλακτος ὄνου. Λέγεται εἰρων. διὰ μεῖγμα ρίγανης καὶ ἄλατος ἐνθ' ἄν.: Τὸν παλιὸ καιρὸ τρώαμε μπομπότα καὶ προσφαίσαμε μὲ καθάριο ἢ μὲ γ'μαροτύρ' (καθάριο = ἄρτος ἀπὸ ἄλευρα σίτου) Στερελλ. (Παρνασσ.)

γομαρούδι τό, ἐνιαχ. γομαρούδιν Κύπρ. γ'μαρούδ' Μακεδ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γομάρι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδι.

Μικρὸς ὄνος ἐνθ' ἄν.

γομαρούκλα ἡ, ἐνιαχ. ὀμαρούκλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γομάρι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦκλα.

Μέγα φορτίον ἐκ ξύλων ἢ κλάδων ἐνθ' ἄν.: Κ' εἶν' καὶ ὀμαροῦκλες, ὄχι κὶ ἀστεῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γομαρούλα ἡ, Ἡπ. (Αὐλότοπ.) γουμαρούλα Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γομάρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -οῦλης.

Μικρὰ θηλεῖα ὄνος ἐνθ' ἄν. Συνών. βασταγουρίτσα, γαιδουρίτσα, γαιδουροπούλα, γομαρίτσα.

γομαρούλι τό, ἐνιαχ. γομαρούλ' Μακεδ. (Βόιον) γουμαρούλ' Θεσσ. (Καλαμπάκ. Κακοπλεύρ. Κρυόβρ. Μαυρέλ. Μελιβ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Γαλατ. Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Λιτόχ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) γουμαζούλι Τσακων. (Μέλαν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γομάρι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλι.

1) Μικρὸν φορτίον Τσακων. (Μέλαν.): Δύ' γουμαζούλια καρπὸ ἐμποῖκα ὅα τὸ ὅα (δύο φορτωματάκια σιτάρη ἕκαμα ὅλα κὶ ὅλα). 2) Μικρὸς ὄνος Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον). Συνών. βλ. εἰς λ. γαιδουράκι 1. β) Μεταφ., εἰς θωπευτ. σημ., ὁ μικρὸς παῖς Μακεδ. (Βόιον).

γομαρουνάκι τό, ἐνιαχ. ὀμαρουνάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γομαροῦνι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν γομάρι, ἥτοι φορτίον κλάδων ἢ ξύλων ἐνθ' ἄν.: Εἶδα μικρὸ μικρὸ ὀμαρουνάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γομαράκι 1.

γομαροφάγι τό, ἐνιαχ. γ'μαροφάγ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γομάρι καὶ φαγί.

Διαπληκτισμός, πάλη ὄνων ἐνθ' ἄν. Συνών. γαιδουροφάγωμα, γομαροφάγωμα.

γομαροφάγος ὁ, ἐνιαχ. γουμαροφάος Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γομάρι καὶ τοῦ -φάγος, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἄορ. ἔφαγα, τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ τρώγων κρέας ὄνου Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Συνών. γαιδουροφάγος 1. β) Μεταφ., ὁ ἄξεστος εἰς τοὺς τρόπους, ὁ ἀγροῖκος Στερελλ. (Ἀράχ.)

